

Sygnatura akt XI C 562/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 16 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Magdalena Truszkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 października 2014 r. we W.

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powoda A. G. kwotę 5.484,01 zł (pięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt cztery złote jeden grosz) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 5.184,01 zł od dnia 6.12.2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od dnia 20.03.2013r do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.119 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2012 r. we W. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd będący własnością A. G..

Kierowca pojazdu, który spowodował kolizję, zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego z (...) S.A. (dalej (...)).

(bezsporne, a nadto dowód:

- umowa sprzedaży samochodu, k. 195;

- notatka informacyjna, k. 88)

A. G. nie później niż 11 września 2012 r. zgłosił szkodę (...), które po dokonaniu oględzin i sporządzeniu kosztorysu naprawy przyznało mu z tytułu kosztów naprawy pojazdu odszkodowanie w kwocie 5.506,60 zł.

(dowód: - dokumenty zawarte w aktach szkodowych:

kalkulacja naprawy, k. 145-158, 163-180,

protokół szkody, k. 42;

pismo (...) z 11.09.2012 r., k. 159;

decyzja (...), k. 141)

A. G. w dniu 14 września 2012 r. zlecił rzeczoznawcy samochodowemu D. S. sporządzenie opinii w celu ustalenia rzeczywistej wartości szkody w pojeździe.

W opinii rzeczoznawca ten ustalił wysokość kosztów naprawy na kwotę 11.242.03 zł brutto.

Za sporządzenie opinii A. G. zapłacił kwotę 300 zł brutto.

(dowód: - opinia prywatna, k. 5-21;

- faktury VAT, k. 22-23)

Pismem z dnia 31 października 2012 r., doręczonym (...) w dniu 5 listopada 2012 r. A. G. wezwał (...) do zapłaty kwoty 5.735,43 zł, do wezwania dołączając opinie D. S..

(dowód: - wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 24-25)

Samochód K. (...) w dniu szkody miał 4 lata i posiadał wszystkie części oryginalne.

Wskutek kolizji w samochodzie K. (...) uległy uszkodzeniu m.in. zderzak przedni, nakładka zderzaka, błotnik przedni prawy, szyba czołowa, reflektor prawy. Uszkodzeniu nie uległo wzmocnienie przednie.

Koszt naprawy tego samochodu według średnich stawek roboczogodzin równych 100 zł netto i zastosowaniu:

- oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu O wynosił 10.690,61 zł brutto;
- oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu O, a w przypadku reflektora prawego Q wynosił 10.318,27 zł brutto;
- oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu O i porównywalnej jakości o oznaczeniu „P, PJ” wynosił 8.524,81 zł brutto.

Zastosowanie części zamiennych porównywalnej jakości może uniemożliwić przeprowadzenie profesjonalnej naprawy tego pojazdu. Sporządzenie kosztorysu naprawy pojazdu z wykorzystaniem tych części wymaga ustalania indywidualnego czasu wymiany dla każdej części z osobne. Przy zastosowaniu części nieoryginalnych czas konieczny do ich zamontowania jest z reguły większy z uwagi na konieczność ich prawidłowego spasowania. Bazy części zamiennych innych niż oryginalne, znajdujące się systemach kosztorysowania, nie są autoryzowane przez te systemy, a tylko przez dystrybutorów tych części, w związku z czym zastosowana część zamienna inna niż oryginalna może nie pasować do danego typu i modelu pojazdu.

Z uwagi na wcześniejsze prace naprawcze cena błotnika w kalkulacji została obniżona o 30%.

(dowód: - dokumentacja fotograficzna, k. 246-251;

- ocena techniczna, k. 5-21;

- dokumenty zawarte w aktach szkodowych:

kalkulacja naprawy, k. 145-158, 163-180,

protokół szkody, k. 42;

dokumentacja fotograficzna, k. 42v-81;

- opinia sądowa, k. 214-236;

- przesłuchanie powoda, protokół rozprawy z dnia 10.10.2013 r.)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Sąd za rzetelną, logiczną i jasną uznał opinię biegłego sądowego, która nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Według § 2 umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, w granicach sumy gwarancyjnej (tak m.in.: art. 36 ust. 1 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Odpowiedzialność strony pozwanej jest zatem odpowiedzialnością pochodną, zależną od odpowiedzialności posiadacza samoistnego pojazdu, który ubezpieczył się od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Podstawę prawną tej odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

W myśl art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. W obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że sprawca kolizji zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Ponadto, poza sporem było zarówno to, że samochód powoda uległ uszkodzeniu w wyniku tego zdarzenia drogowego, jak i – w zasadniczej części - zakres uszkodzeń.

Sporne między stronami natomiast było, czy wypłacone przez stronę pozwaną do tej pory odszkodowanie odpowiada wielkości szkody.

Odnosząc się do tej kwestii, zważyć należy, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem, wyrządzającym szkodę. Powyższe realizuje dyspozycję zawartą w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz ewentualne korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zakres jego odpowiedzialności wyznacza zatem przesłanka zaistnienia pomiędzy zdarzeniem, a powstałą szkodą adekwatnego związku przyczynowego. Naprawienie szkody następuje natomiast według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Niewątpliwie zgodnie z utrwalonym stanowiskiem szkoda objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według ogólnych zasad zawartych w art. 361-363 k.c., co oznacza m.in., że wypłacone odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek powstały w sferze majątku poszkodowanego

polegający na utracie aktywów lub zwiększeniu się pasywów. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla wyrównania doznanego uszczerbku.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, powstałym wbrew woli poszkodowanego, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym a stanem majątkowym jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę (wyrok SN z dnia 22 listopada 1963r., III PO 31/63). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku, a zatem kwota jaką trzeba wydać, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed wypadku (uchwała SN z dnia 15 listopada 2001r., III CZP 68/2001).

W przypadku odpowiedzialności ubezpieczyciela wynikającej z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej do należnego poszkodowanemu odszkodowania zastosowanie znajduje zasada pełnego odszkodowania, tzn. odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną konieczną do opłacenia naprawy uszkodzonego samochodu i przywrócenia mu stanu, w jakim znajdował się przed wypadkiem. Jednocześnie podkreślić należy, iż – stosownie do stanowiska Sądu Najwyższego – obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza tego dokonać (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że koszt naprawy wskazany w kalkulacji sporządzonej na zlecenie strony pozwanej był zaniżony. Przyjęte przez (...) w kosztorysie sposób naprawy i technologia pozwalały na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego, jednakże stawki roboczogodzin za prace mechaniczne, blacharskie i lakiernicze oraz ceny części zamiennych, w oparciu o które pozwana spółka ustalała wysokość należnego odszkodowania, istotnie odbiegają od cen, które występowały na rynku w okresie powstania szkody. Strona pozwana obniżyła bowiem o 45% ceny części zamiennych i zastosowała osiem części zamiennych innych niż oryginalne z logo producenta pojazdu.

Tym samym, za podstawę ustalenia należnego powodowi odszkodowania Sąd przyjął sporządzoną w sprawie opinię biegłego sądowego. W oparciu o tę opinię i na podstawie pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego Sąd przyjął, że uszkodzony samochód posiadał wszystkie części oryginalne. Uszkodzeniu uległy natomiast części wskazane w opinii biegłego, poza wzmocnieniem przednim. Sąd uznał, że wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna odpowiadać kosztowi naprawy wykonanej przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych pojazdu, albowiem stosowanie części zamiennych porównywalnej jakości może uniemożliwić profesjonalną naprawę pojazdu. Wszystkie zatem wymieniane części powinny posiadać cechę części oryginalnych. W ocenie Sądu poszkodowany był uprawniony do dokonania naprawy samochodu za pomocą części o najwyższej jakości. Wybór oryginalnych części zamiennych gwarantuje poszkodowanemu wysoką jakość montowanych części, odpowiedni poziom bezpieczeństwa oraz właściwą sprawność techniczną samochodu. Przyjęcie innych mierników w postaci cen części zamiennych o porównywalnej jakości równoznaczne byłoby z narzuceniem przez ubezpieczyciela poszkodowanemu sposobu naprawy uszkodzonego pojazdu, naruszałoby prawo do dokonania naprawy samochodu zgodnie z technologią zalecaną przez producenta pojazdu, a nadto narażałoby na obniżenie wartości pojazdu. Ponadto zdaniem Sądu, brak jest podstaw do stosowania jakichkolwiek wskaźników amortyzacji części zamiennych wymienionych w pojeździe na nowe. Brak podstaw do obniżenia ceny oryginalnych części zamiennych, wynika z faktu, że żaden z wymienianych elementów, poza błotnikiem przednim prawym, nie był uszkodzony. Z uwagi na wcześniejsze prace naprawcze cena błotnika w kalkulacji została obniżona o 30%.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 361 § 2 k.c., w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne

jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji wydatki te ostatecznie obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 5 listopada 1980 r., j.w.).

W kontekście powyższych rozważań należy zwrócić uwagę na kwestię wartości rynkowej samochodu uszkodzonego na skutek kolizji. Każdy pojazd uczestniczący w kolizji, nawet naprawiony w serwisie autoryzowanym przy użyciu nowych, oryginalnych części traci na wartości rynkowej w przypadku próby sprzedaży. Nie istnieje bowiem metoda naprawiania pojazdów pozwalająca na ukrycie faktu i miejsca naprawy. Oznacza to, iż jest możliwa sytuacja, kiedy wskutek użycia do naprawy części uszkodzonej na nową, szczególnie wartościową, nastąpi wzrost wartości pojazdu w porównaniu ze stanem istniejącym przed wyrządzeniem szkody. Sytuacja taka może mieć miejsce wtedy, gdy do wymiany została zakwalifikowana część, która była już – na skutek wcześniejszej kolizji – uszkodzona i nie została naprawiona, bądź została wcześniej naprawiona przy użyciu części stanowiących zamienniki nie posiadające logo producenta pojazdu. Należało jednak zważyć, iż w niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Opinia sądowa uwzględnia bowiem wcześniejsze prace naprawcze błotnika przedniego prawego. Poza tym, jak wynikało z dowodów przedstawionych przez strony, w szczególności akt szkody brak było podstaw do przyjęcia, iż w przedmiotowym pojeździe przed kolizją istniały nienaprawione uszkodzenia, czy, że ewentualnie w celu naprawienia powstałych uszkodzeń zamontowane były części nie pochodzące od producenta pojazdu (zamienniki). Nie było zatem uzasadnione zastosowanie w kalkulacji naprawy – decydującej o wysokości przyznanego odszkodowania – jakiegokolwiek korekty zmniejszającej wartość wymienianych części, poza wspomnianym błotnikiem.

Wskazać również należy, że odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00 LEX nr 54365). W niniejszej sprawie zasadne było zasądzenie kosztów naprawy w kwocie brutto, albowiem strona pozwana, na której spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, nie wykazała, że poszkodowany był płatnikiem VAT.

Z powyższych przyczyn Sąd, opierając na się na przedłożonej do akt sprawy opinii biegłego sądowego, ustalił wysokość odszkodowania, przyjmując średni koszt naprawy przedmiotowego samochodu według obowiązujących stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych (tj. 100 zł netto) oraz przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych według aktualnych cen na kwotę 10.690,61 zł brutto. Powód w niniejszym postępowaniu dochodził kwoty 5.735,43 zł brutto stanowiącej różnicę pomiędzy rzeczywistą wartością szkody a wypłaconym dotychczas przez stronę pozwaną odszkodowaniem. W związku z ustalonym kosztem naprawy w wysokości oraz przy uwzględnieniu wypłaconej dotychczas przez stronę pozwaną części odszkodowania w wysokości 5.506,60 zł brutto, żądanie strony powodowej było uzasadnione co do kwoty 5.184,01 zł, natomiast w pozostałej części jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Do tej kwoty należy – zdaniem Sądu – doliczyć koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy w wysokości 300 zł. Dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów na zlecenie powoda ekspertyza była przesłanką zasądzenia odszkodowania, potwierdziła ona bowiem wnioski zawarte w opinii sądowej, ułatwiając ocenę jej wartości dowodowej. Nadto, bez wątplenia mogła ułatwić pozwanemu ustalenie okoliczności wypadku i określenie rozmiarów szkody, umożliwiając mu zapoznanie się z dodatkową dokumentacją fotograficzną uszkodzonego samochodu, oceną szkody, zakresem jej naprawy oraz kosztorysem dokonany przez rzeczoznawcę (por. wyrok SN z 2.09.1975 r., I CR 505/75, LEX nr 7747, uchwała SN z 18.05.2004 r., III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117). Koszt tej ekspertyzy stanowił zatem szkodę powoda pozostającą w związku z ww. kolizją drogową, powodowi przysługiwało zatem roszczenie o zasądzenie tej kwoty.

Wobec powyższego Sąd zasądził na jego rzecz sumę wskazanych wyżej kwot.

Żądanie odsetek od zasądzonej kwoty za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego uzasadnia treść art. 481 § 1 k.c. Legitymacja do żądania odsetek istnieje bez względu na to, czy strona powodowa poniosła szkodę w związku

z opóźnieniem strony pozwanej i czy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które strona pozwana ponosi odpowiedzialność. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c. w niniejszej sprawie stronie powodowej należą się odsetki ustawowe, jako że stopa odsetek nie była z góry oznaczona. Ponadto zgodnie z treścią art. 455 k.c. termin spełnienia świadczenia może być oznaczony (w ustawie lub umowie) albo wynikać z właściwości zobowiązania – w pozostałych zaś sytuacjach świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W myśl art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku jednak gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W niniejszej sprawie poszkodowany powód dokonał zgłoszenia szkody najpóźniej w dniu 11 września 2012 r., ale wszystkie niezbędne do likwidacji szkody dokumenty (w tym prywatną opinię) przedłożył stronie pozwanej dopiero w dniu 5 listopada 2012 r. Tym samym strona pozwana zobowiązana była do zlikwidowania szkody w terminie 14 dni tj. najpóźniej do dnia 19 listopada 2012 r. Powód żądał jednakże odsetek od odszkodowania z tytułu kosztów naprawy samochodu od dnia 6 grudnia 2012 r., a od odszkodowania z tytułu kosztów ekspertyzy od dnia 20 marca 2013 r. Sąd, nie mogąc orzeczyć ponad żądanie (art. 321 § 1 k.p.c.), orzekł zatem zgodnie z petitum pozwu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w punkcie I tenoru wyroku, w punkcie II oddalając powództwo w pozostałym niewykazanym zakresie.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na treści art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie powód uległ tylko nieznacznie co do części swego żądania, a poniósł koszty obejmujące opłatę sądową w kwocie 302 zł, wynagrodzenie pełnomocnika (1.200 zł zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszt sporządzenia opinii (zaliczki) w kwocie 600 zł. Tym samym, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda sumę wskazanych kwot.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej.
3. K.. 14 dni.